

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2087/2021
09.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Радивојевић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Марко Благотић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж 4033/20 од 05.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 09.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Београду Гж 4033/20 од 05.11.2020. године.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Београду Гж 4033/20 од 05.11.2020. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђено решење Вишег суда у Београду П 6414/17 од 25.02.2020. године, којим је тужба у овој правној ствари одбачена, као недозвољена.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Испитујући побијано решење, у смислу члана 408. у вези члана 420. ст. 1. и 6. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП) Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује. Другостепени суд је у образложењу побијаног решења оценио жалбене наводе тужиоца и по оцени Врховног касационог суда дао правилне разлоге које је узео у обзир, а који су били од значаја за правилну одлуку о изјављеној жалби.

Према стању у списима, тужилац је 18.05.2015. године поднео тужбу са захтевом да се утврди да су Уговор о продаји непокретности, оверен пред Другим општинским судом у Београду I/2 Ов број .../... од 15.12.2006. године и Анекс уговора, оверен пред Другим општинским судом у Београду I/3 Ов број .../... од 29.06.2007. године, закључени између тужиоца и сада пок. ВВ пуноважни уговори о преносу права власништва без накнаде на непокретности – једноипособном стану број ... у ..., у улици ... .../..., површине 50м², на четвртом спрату стамбене зграде, посотојеће на кат. парц. ..., уписане у ЛН ... КО ..., као власништво тужиоца, што би тужена била дужна да призна и трпи.

Поднеском од 20.11.2017. године тужилац је определио тужбени захтев на тај начин што је тражио да се утврди да су наведени уговор о продаји непокретности и анекс тог уговора као симуловани правни послови ништави и да не производе правно дејство, а да је између странака закључен и да производи правно дејство, као дисимуловани правни посао, уговор о поклону, односно уговор о преносу права власништва без накнаде на наведеној непокретности, што је тужена да призна и трпи да се на основу пресуде изврши упис права власништва на предметној непокретности у корист тужиоца.

О тужбеном захтеву којим се тражи утврђење ништавости уговора о продаји непокретности и анекса тог уговора, као симулованог правног посла, правноснажно је одлучено пресудом Првог основног суда у Београду П 21801/11 од 24.07.2013. године, којом је такав захтев усвојен, из разлога што је у том поступку утврђено да уговор о продаји непокретности није закључен у стварној намери продаје и куповине стана, већ да би се кћерка сада пок. ВВ искључила из наслеђа, па правну ваљаност уговора о продаји и анекса уговора није могуће у поновном поступку по било ком основу, поново испитивати.

Код таквог стања ствари, правилно су нижестепени судови тужбу тужиоца у овом делу тужбеног захтева оценили недозвољеном, због чега је иста применом одредбе члана 294. став 1. тачка 4. ЗПП одбачена, због правноснажно пресуђене ствари.

По оцени Врховног касционог суда ни тужба у преосталом делу захтева, којим је тражено да се утврди да су тужилац и сада пок. ВВ закључили уговор о поклону, као дисимуловани правни посао који производи правно дејство, није дозвољена, јер се не ради се о ситуацији из члана 194. став 3. ЗПП.

Утврђење постојања, односно непостојања чињенице може се, према одредби члана 194. став 3. ЗПП тражити тужбом само кад је то предвиђено законом или другим прописом.

Законом о облигационим односима или неким другим прописом није предвиђено да се може поднети тужба са самосталним захтевом за утврђење да је дисимулован правни посао закључен и да производи правно дејство.

Супротно наводима ревизије, такав захтев је везан за главни захтев у поступку који се водио пред Првим основним судом у Београду у предмету П 21801/11, а у коме

је оцењивана пуноважност уговора о продаји непокретности и анекса тог уговора, па је тужилац само у том поступку могао да постави захтев за утврђење (за случај утврђења ништавости уговора о продаји и анекса уговора) да такав уговор производи правно дејство уговора о поклону, као дисимуловани правни посао, јер би се у том поступку, у склопу утврђеног чињеничног стања, применом члана 66. ЗОО оцењивала испуњеност услова за правну ваљаност уговора о поклону.

Имајући у виду наведено, тужба са самосталним тужбеним захтевом, какав је постављен у овој парници није дозвољена. Самосталан захтев у новој парници би могао бити захтев за утврђење постојања неког права које тужилац сматра да је стекао дисимулованим правним послом, а чије постојање и пуноважност је морало бити испитивано у претходној парници.

Из наведених разлога, применом члана 414, у вези члана 420. став 6. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа- судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић